

Środa, 11 września 2013 r.

P7_TA(2013)0350

Zagrożone języki europejskie i różnorodność językowa w Unii Europejskiej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. w sprawie języków europejskich zagrożonych wymarciem oraz różnorodności językowej w Unii Europejskiej (2013/2007(INI))

(2016/C 093/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2 oraz art. 3 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 21 ust. 1 oraz art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając badanie EUROMOSAIC Komisji Europejskiej, które potwierdza, że języki europejskie zanikają, gdyż aktualnie obowiązujące regulacje nie zapewniają ich ochrony,
- uwzględniając Konwencję Unesco w sprawie ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego z dnia 17 października 2003 r., która uwzględnia tradycje i przekazy ustne, w tym język jako nośnik niematerialnego dziedzictwa kulturowego,
- uwzględniając Konwencję Unesco z dnia 20 października 2005 r. w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego,
- uwzględniając atlas języków zagrożonych wymarciem Unesco,
- uwzględniając rezolucję Kongresu Władz Lokalnych i Regionalnych Rady Europy z dnia 18 marca 2010 r. pt. „Języki mniejszościowe – atut dla rozwoju regionalnego” (301/2010) ⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Rady Europy nr 12423/2010, rezolucję nr 1769/2010 oraz zalecenie nr 1944/2010,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 września 2008 r. zatytułowany „Wielojęzyczność: atut dla Europy i wspólne zobowiązanie” (COM(2008)0566),
- uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie ⁽²⁾,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów „Ochrona i rozwój historycznych mniejszości językowych zgodnie z Traktatem z Lizbony” ⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady z dnia 21 listopada 2008 r. w sprawie europejskiej strategii na rzecz wielojęzyczności ⁽⁴⁾,
- uwzględniając Europejską kartę języków regionalnych lub mniejszościowych Rady Europy z dnia 5 listopada 1992 r.,
- uwzględniając powszechną deklarację dotyczącą praw językowych (1996),
- uwzględniając Konwencję ramową Rady Europy o ochronie mniejszości narodowych (1995),

⁽¹⁾ <https://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?id=1671947&Site=DC>

⁽²⁾ Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 10.

⁽³⁾ Dz.U. C 259 z 2.9.2011, s. 31.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 320 z 16.12.2008, s. 1.

Środa, 11 września 2013 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 stycznia 2004 r. w sprawie zachowania i wspierania różnorodności kulturowej: rola regionów Europy i organizacji międzynarodowych takich jak UNESCO i Rada Europy ⁽¹⁾ oraz swoją rezolucję z dnia 4 września 2003 r. w sprawie europejskich języków regionalnych i rzadziej używanych – języków mniejszości w UE – w kontekście rozszerzenia i różnorodności kulturowej ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 stycznia 2003 r. w sprawie roli regionalnych i lokalnych władz w integracji europejskiej ⁽³⁾ oraz zawarte w tej rezolucji odniesienie do różnorodności językowej w Europie,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wielojęzyczności: atut dla Europy i wspólne zobowiązanie ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 25 września 2008 r. w sprawie mediów społecznych w Europie ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji (A7-0239/2013),
- A. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony kładzie jeszcze większy nacisk na cel ochrony i wspierania dziedzictwa kulturowego i językowego Unii Europejskiej z pełnym uwzględnieniem różnorodności;
- B. mając na uwadze, że różnorodność językowa i kulturowa stanowi jedną z zasad podstawowych Unii Europejskiej, potwierdzoną w art. 22 Karty praw podstawowych: „Unia szanuje różnorodność kulturową, religijną i językową.”;
- C. mając na uwadze, że różnorodność językowa jest prawem przyznanym obywatelom w art. 21 i 22 Karty praw podstawowych, co oznacza, że próba wprowadzenia wyłączności danego języka stanowi ograniczenie i naruszenie podstawowych wartości Unii;
- D. mając na uwadze, że języki zagrożone wymarciem należy postrzegać jako część europejskiego dziedzictwa kulturowego a nie jako narzędzie służące do osiągnięcia politycznych, etnicznych lub geograficznych celów;
- E. mając na uwadze, że wszystkie języki europejskie posiadają taką samą wartość i godność, że stanowią integralną część kultur i cywilizacji, do których należą, oraz że prowadzą do wzbogacania ludzkości;
- F. mając na uwadze, że spójne społeczeństwa wielojęzyczne, które zarządzają swoją różnorodnością językową w sposób demokratyczny i zrównoważony, zwiększają pluralizm, są bardziej otwarte i są w stanie w większym stopniu przyczynić się do bogactwa związanego z różnorodnością językową;
- G. mając na uwadze, że wszystkie języki, w tym także te zagrożone wymarciem, odzwierciedlają wiedzę historyczną, społeczną i kulturową oraz sposób myślenia i tworzenia, które stanowią część bogactwa i różnorodności Unii Europejskiej oraz podstawę tożsamości europejskiej; w związku z tym różnorodność językową oraz obecność w państwie języków zagrożonych wymarciem powinno się postrzegać jako atut a nie obciążenie i dlatego należy je wspierać i promować;
- H. mając na uwadze, że UNESCO w swoim atlasie języków zagrożonych wymarciem wskazuje, że język jest zagrożony wymarciem, jeśli nie spełnia jednego lub kilku z następujących kryteriów naukowych: proces przekazywania języka następnym pokoleniom; liczba osób posługujących się danym językiem w stosunku do całej populacji; zakres użycia języka w różnych dziedzinach życia publicznego i prywatnego; reakcja na nowe media; istnienie materiałów służących do nauki i nauczania języka; postawa i polityka językowa na poziomie władz państwowych i instytucji – posługiwanie się językiem i jego oficjalny status; nastawienie użytkowników do swojego języka; rodzaj i jakość sporządzonej dokumentacji;

⁽¹⁾ Dz.U. C 92 E z 16.4.2004, s. 322.

⁽²⁾ Dz.U. C 76 E z 25.3.2004, s. 374.

⁽³⁾ Dz.U. C 38 E z 12.2.2004, s. 167.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 59.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 8 E z 14.1.2010, s. 75.

Środa, 11 września 2013 r.

- I. mając na uwadze, że zgodnie z Konwencją UNESCO z 2005 r. w sprawie różnorodności kulturowej państwa członkowskie mogą podjąć stosowne kroki w celu ochrony działań, dóbr i usług związanych z kulturą, w tym także języka używanego do realizacji tych działań, dóbr i usług, celem promowania różnorodności form wyrazu kulturowego na swoim obszarze, a także w ramach umów międzynarodowych;
- J. mając na uwadze, że Europejska karta języków regionalnych lub mniejszościowych Rady Europy, ratyfikowana przez 16 państw członkowskich UE, służy za punkt odniesienia w sprawie ochrony języków wymierających oraz stanowi mechanizm ochrony mniejszości określonych w kryteriach kopenhaskich, które muszą spełnić państwa przystępujące do UE;
- K. mając na uwadze, że według UNESCO we wszystkich krajach europejskich, w europejskich terytoriach zamorskich oraz wśród społeczności wędrownych istnieją języki, które są przekazywane wyłącznie ustnie z pokolenia na pokolenie, i które należy uznać za zagrożone; mając na uwadze, że niektóre zagrożone wymarciem języki europejskie, którymi posługują się społeczności przygraniczne, są objęte ochroną w różnym stopniu w zależności od państwa członkowskiego lub regionu, w którym zamieszkują posługujące się nimi osoby;
- L. mając na uwadze, że w niektórych krajach i regionach są zagrożone wymarciem lub wymierają takie języki mniejszościowe lub regionalne, które w innych – sąsiadujących – krajach uznawane są za język urzędowy czy większościowy;
- M. mając na uwadze, że różnorodność języków i kultur europejskich stanowi, podobnie jak naturalna różnorodność biologiczna, część żywego dziedzictwa, niezbędnego do trwałego rozwoju naszych społeczeństw, i że z tego powodu należy je chronić i strzec przed ryzykiem wymarcia;
- N. mając na uwadze, że poszanowanie różnorodności językowej ma pozytywny wpływ na spójność społeczną, wzmacniając wzajemne zrozumienie, poczucie własnej wartości i otwartość, a także mając na uwadze, że ułatwia ono dostęp do kultury oraz wzmacnia kreatywność i zdobywanie kompetencji interkulturowych oraz przyczynia się do zacieśnienia współpracy pomiędzy krajami i narodami;
- O. mając na uwadze, że art. 167 Traktatu z Lizbony wyraźnie stanowi, że „Unia przyczynia się do rozkwitu kultur Państw Członkowskich, w poszanowaniu ich różnorodności narodowej i regionalnej” oraz że zachęca się w nim do podejmowania działań zmierzających nie tylko do zachowania i ochrony bogactwa unijnego dziedzictwa językowego stanowiącego część jego różnorodności, lecz również do poczynienia dalszych kroków we wzmacnianiu i promowaniu tego dziedzictwa w uzupełnieniu do polityki państw członkowskich;
- P. mając na uwadze, że pojęcie różnorodności językowej Unii Europejskiej obejmuje zarówno języki urzędowe, jak i języki współurzędowe, języki regionalne oraz języki, które nie są oficjalnie uznane na terenie państw członkowskich;
- Q. mając na uwadze, że kategorią języków zagrożonych wymarciem objęte są także języki zagrożone wymarciem jedynie na danym obszarze, na którym znacząco zmniejsza się liczba osób w danej społeczności posługujących się takim językiem, jak również przypadki, w których statystyki pochodzące z kolejnych spisów pokazują drastyczny spadek liczby osób posługujących się danym językiem;
- R. mając na uwadze, że języki urzędowe państw członkowskich mogą być na terenie Unii zagrożone wymarciem;
- S. mając na uwadze pilny charakter sytuacji, w jakiej znajdują się te języki, należy zwrócić szczególną uwagę na języki zagrożone wymarciem, uznając wielokulturowość i wielojęzyczność, wprowadzając środki polityczne służące zwalczaniu istniejących uprzedzeń wobec zagrożonych wymarciem języków, a także przyjmując podejście antyasymilacyjne na szczeblu krajowym i europejskim;
- T. mając na uwadze, że proces nauczania jest najbardziej efektywny w języku ojczystym;
- U. mając na uwadze, że opanowany naturalnie język ojczysty i poznany dodatkowo język urzędowy dają dziecku naturalną zdolność do późniejszej nauki wielu języków obcych i że pluralizm językowy jest atutem dla młodych Europejczyków;

Środa, 11 września 2013 r.

- V. mając na uwadze, że zagrożenie dla języków zagrożonych wymarciem w Europie można zmniejszyć, stosując zasadę, zgodnie z którą w działalności publicznej i wymiarze sprawiedliwości dany język traktuje się proporcjonalnie w oparciu o zasadę równości oraz w interesie różnorodności;
- W. mając na uwadze, że zachowanie i przekaz danego języka często odbywa się kanałami edukacji nieformalnej i pozaformalnej i że należy uznać rolę stowarzyszeń i środowisk artystycznych, podobnie jak rolę artystów;
- X. mając na uwadze, że w polityce wielojęzyczności Komisji nie poświęcono szczególnej uwagi kwestii dotyczącej języków zagrożonych wymarciem; mając na uwadze, że w czasie obowiązywania dwóch ostatnich wieloletnich ram finansowych (2000–2007 i 2007–2013) znacznemu zmniejszeniu uległy środki europejskie przyznawane tym językom, co spowodowało wzrost ich trudności, a także mając na uwadze, że należy czuwać nad tym, aby sytuacja nie powtórzyła się w przypadku kolejnych wieloletnich ram finansowych 2014–2020;
1. wzywa Unię Europejską i państwa członkowskie do zwracania większej uwagi na ekstremalne zagrożenie, jakie dotyczy wielu europejskich języków zakwalifikowanych do kategorii języków zagrożonych wymarciem, a także do pełnego zaangażowania się w ochronę i propagowanie niepowtarzalnej różnorodności dziedzictwa kulturowego i językowego Unii, wdrażając ambitną politykę czynnego ożywienia odnośnych języków i przeznaczając racjonalne środki na jej realizację; zaleca, by ta polityka miała również na celu wspieranie wzrostu świadomości obywateli UE związanej z bogactwem językowym i kulturowym reprezentowanym przez te społeczności; zachęca państwa członkowskie do opracowania planów działania mających na celu wspieranie języków zagrożonych wymarciem w oparciu o wspólne dobre praktyki obecnie dostępne w wielu europejskich wspólnotach językowych;
 2. wzywa rządy państw członkowskich do potępienia wszelkich praktyk, które poprzez dyskryminację językową lub poprzez narzuconą bądź ukrytą asymilację zwracały się lub zwracają przeciwko językowi, tożsamości oraz instytucjom kulturalnym wspólnot językowych zagrożonych wymarciem;
 3. wzywa te państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, do ratyfikowania i wdrożenia Europejskiej karty języków regionalnych lub mniejszościowych; zauważa, że karta ta stanowi wzorzec porównawczy do celów ochrony języków zagrożonych wymarciem oraz jeden z mechanizmów ochrony mniejszości określonych w kryteriach kopenhaskich, które muszą spełnić państwa pragnące przystąpić do UE;
 4. wzywa państwa członkowskie oraz Komisję do przestrzegania zobowiązań powziętych wraz z przystąpieniem do Konwencji UNESCO z 2005 r. w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego zarówno na swoim terytorium, jak i w umowach międzynarodowych;
 5. wzywa władze Unii do ustanowienia skutecznego poszanowania różnorodności językowej, w szczególności ochrony najbardziej zagrożonych języków europejskich, jako warunku wymaganego od wszystkich państw, które starają się o uzyskanie statusu państwa członkowskiego UE;
 6. wzywa Komisję Europejską, rządy państw członkowskich i władze regionalne do zainicjowania programów, które będą służyć tolerancji wobec wspólnot językowych lub etnicznych zagrożonych wymarciem, promować poszanowanie ich wartości kulturalnych i językowych oraz zwiększać uznanie społeczne dla nich;
 7. zwraca uwagę rządów państw członkowskich i władz regionalnych na to, że przetrwanie języka zagrożonego wymarciem jest jednoznaczne z przetrwaniem i rozwojem wspólnoty posługującej się tym językiem i w związku z tym przy kształtowaniu polityki ochrony należy wziąć pod uwagę nie tylko aspekty kulturowe i oświatowe, lecz także wymiar gospodarczy i społeczny;
 8. zwraca się do Komisji o przedstawienie konkretnych środków w ramach polityki mającej na celu ochronę języków zagrożonych wymarciem; zwraca się również do Komisji i Rady, aby w ramach swoich kompetencji określonych w Traktacie dostosowały politykę i opracowały programy UE w celu wspierania zachowania zagrożonych języków i różnorodności językowej za pomocą instrumentów wsparcia finansowego UE na lata 2014–2020, w tym: programów w dziedzinie dokumentowania tych języków, a także edukacji i szkolenia, włączenia społecznego, młodzieży i sportu, badań i rozwoju, programu na rzecz kultury i mediów, funduszy strukturalnych (Funduszu Spójności, EFRR, EFS, Europejskiej Współpracy Terytorialnej, EFRROW), a także wszystkich instrumentów i platform wymiany otwartych na

Środa, 11 września 2013 r.

nowe technologie, media społecznościowe i platformy multimedialne, obejmujące wsparcie w tworzeniu treści i aplikacji; jest zdania, że narzędzia te powinny skupiać się na programach i działaniach uwzględniających pozytywny, szerzej zakrojony plan, czy to pod względem kulturowym, czy ekonomicznym, swoim zakresem sięgający dalej niż ich wspólnota i region; zwraca się do Komisji o zainicjowanie refleksji nad przeszkodami natury administracyjnej i ustawodawczej, na jakie napotykają projekty dotyczące języków zagrożonych wymarciem ze względu na małą liczebność wspólnot językowych, których te zagadnienia dotyczą;

9. mając na uwadze brak możliwości przedłużenia działania, wnosi, aby finansowanie na rzecz ochrony języków zagrożonych wymarciem było łatwo dostępne i możliwie jak najprostsze, tak aby podmioty, które będą chciały z niego skorzystać, mogły rzeczywiście w ustalonym przedziale czasowym wspomóc języki zagrożone wymarciem;

10. uznaje, że UE powinna wspierać i promować państwa, które stosują podejście do nauki języków umożliwiające już w najmłodszym wieku przyswajanie języka zagrożonego jako języka ojczystego; wskazuje, że taka polityka promowania dwóch lub więcej języków niesłaby korzyści i sprzyjałaby nauce przez dzieci kolejnych języków w przyszłości, co jest naukowo potwierdzone, wspierając jednocześnie językowy przekaz pokoleniowy, oraz stanowiłaby konkretne wsparcie dla osób posługujących się językami zagrożonymi wymarciem przy ożywianiu przekazu pokoleniowego, tam gdzie jest on zagrożony;

11. wspiera intensywniejsze nauczanie języków zagrożonych wymarciem wśród uczniów w każdym wieku przy zastosowaniu odpowiednich metod, w tym nauczania na odległość, na rzecz wzmocnienia prawdziwego obywatelstwa europejskiego opartego na wielokulturowości i pluralizmie językowym;

12. odnotowuje programy Komisji w dziedzinie wielojęzyczności; uważa, że promotorzy projektów powinni móc korzystać z oferowanych przez nie możliwości i – przypominając, że wspólnoty posługujące się językiem zagrożonym walczące o ochronę języków zagrożonych wymarciem są często mało licznymi społecznościami – kładzie nacisk na fakt, że Komisja ma czuwać nad nieblokowaniem kwalifikowalności programów ich dotyczących ze względu na niski poziom zaangażowania finansowego, małą liczbę beneficjentów lub nieznaczny obszar zasięgu oraz nad ułatwianiem dostępu do tych programów i nagłaśnianiem ich, dostarczając wytycznych dotyczących ich kwalifikowalności do finansowania; wzywa państwa członkowskie do działania w charakterze pośredników i zwolenników wspólnot językowych, które mają otrzymać wsparcie finansowe pochodzące ze środków unijnych oraz przypomina, że nie należy przekierowywać środków unijnych przeznaczonych na wspieranie różnorodności językowej ani też wykorzystywać ich w celu wspierania działań, w których języki zagrożone wymarciem wykorzystuje się jako narzędzie do realizacji szerzej zakrojonych celów politycznych;

13. jest zdania, że polityka ożywienia językowego jest zadaniem długoterminowym, które musi opierać się na zaplanowaniu zróżnicowanych i skoordynowanych działań na wielu płaszczyznach, w szczególności takich jak edukacja, w tym edukacja przedszkolna i szkolna, które stanowią prawdziwy atut, wraz z nauczaniem języka przez samych rodziców, administracja, programy medialne (również z możliwością instalowania i odbierania stacji radiowych i telewizyjnych), twórczość kulturalna, i musi obejmować wszystkie formy życia publicznego, co wiąże się z udostępnieniem długoterminowych środków; uważa, że należy wspierać opracowanie takich programów, wymianę dobrych praktyk pomiędzy wspólnotami językowymi oraz zastosowanie procedur oceny;

14. przypomina znaczenie wspierania starań zmierzających do standaryzacji języków mających głównie charakter ustny;

15. zwraca się do państw członkowskich o poświęcenie wzmożonej uwagi szkolnictwu wyższemu i badaniom koncentrującym się szczególnie na językach zagrożonych wymarciem oraz o ich wsparcie;

16. jest zdania, że nowa technologia może być narzędziem wspierania wiedzy, rozpowszechniania, nauki i ochrony języków europejskich zagrożonych wymarciem;

17. kładzie nacisk na znaczenie przekazu pokoleniowego języków zagrożonych wymarciem w obrębie rodzin oraz na znaczenie wspierania, w razie konieczności, nauczania języków zagrożonych wymarciem w ramach poszczególnych systemów edukacyjnych; zachęca państwa członkowskie i władze regionalne do opracowywania polityki edukacyjnej i materiałów dla nauczycieli;

Środa, 11 września 2013 r.

18. jest zdania, że z punktu widzenia polityki ożywienia językowego równie ważne jest, by języki zepchnięte na margines, używane głównie w zamkniętym kręgu rodzinnym mogły być powszechnie stosowane;
19. wzywa Komisję do współpracy z organizacjami międzynarodowymi opracowującymi programy oraz inicjatywy mające na celu ochronę i promocję języków zagrożonych wymarciem, w szczególności z UNESCO i Radą Europy;
20. zaleca, aby państwa członkowskie monitorowały rozwój języków najbardziej zagrożonych, które powinny być wspierane zarówno przez władze państwowe, jak i władze z obszarów, na których używane są języki własne bez względu na to, czy są one urzędowe, czy nie;
21. jest zdania, że media, w szczególności nowe media, mogą odegrać ważną rolę w ochronie języków zagrożonych wymarciem, zwłaszcza na rzecz przyszłych pokoleń; podkreśla ponadto, że do realizacji tych celów można wykorzystać nowe technologie;
22. mając na uwadze, że śmierć ostatniego użytkownika języka jest zwykle równoznaczna z wyginięciem tego języka, pilnie wzywa w szczególności władze lokalne do podjęcia działań rewitalizacyjnych, które mogą zmienić ten stan rzeczy;
23. zauważa, że jednym ze sposobów na powstrzymanie wymierania języków może być digitalizacja, zachęca w związku z tym władze lokalne do gromadzenia i umieszczania on-line książek i nagrań w tych językach oraz wszelkich innych form dziedzictwa językowego;
24. sugeruje, że społeczność międzynarodowa i państwa członkowskie powinny uświadomić wspólnotom posługującym się językami zagrożonymi wymarciem, że używanie i zachowywanie ich własnego języka stanowi atut zarówno dla samych wspólnot, jak i dla całej Europy;
25. wzywa Komisję do wspierania w sposób ciągły i poprzez swoje różne programy ponadnarodowych sieci współpracy oraz inicjatyw i działań o wymiarze europejskim, mających na celu promocję języków zagrożonych wymarciem, i podkreśla konieczność aktywnego działania na rzecz uzupełnienia i utrwalenia atlasu języków zagrożonych wymarciem na świecie opracowanego przez UNESCO oraz rozbudowania zestawu jednorodnych wskaźników, który umożliwi monitorowanie stanu każdego języka i wyników strategii politycznych stosowanych w celu zapobieżenia jego wymarciu;
26. wzywa Komisję do kontynuowania badań rozpoczętych w ramach projektu Euromosaic oraz do zidentyfikowania przykładów działań podjętych na szczeblu krajowym, które przyczyniły się do znaczącego zmniejszenia poziomu zagrożenia wymarciem języków europejskich; zaleca, by w celu wspierania wymiany wiedzy, wiedzy specjalistycznej i najlepszych praktyk między poszczególnymi wspólnotami językowymi, europejskie sieci językowe przeprowadzały ocenę polityki prowadzonej przez państwa członkowskie z myślą o zachowaniu, ochronie i promocji języków zagrożonych wymarciem, a także by Komisja wydała stosowne zalecenia;
27. wzywa Komisję do wspierania badań w zakresie przyswajania i ożywiania języków zagrożonych wymarciem oraz kognitywnych i społecznych korzyści, jakie reprezentują dwu- i wielojęzyczni obywatele europejscy;
28. wzywa państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, do podpisania i ratyfikowania Europejskiej karty języków regionalnych i mniejszościowych (1992) oraz Ramowej konwencji na rzecz ochrony mniejszości krajowych (1995);
29. wzywa Komisję do rozważenia możliwych działań dotyczących ochrony języków zagrożonych wymarciem w Unii;
30. wzywa Komisję do wspierania projektów pilotażowych, które prowadzą do promowania używania języków zagrożonych wymarciem, a także planów działania opracowanych przez poszczególne wspólnoty językowe;
31. uważa, że Unia powinna wspierać różnorodność językową w stosunkach z państwami trzecimi, zwłaszcza z tymi, które pragną przystąpić do UE;
32. wzywa Komisję do refleksji nad wdrożeniem działań na szczeblu europejskim dotyczących zachowania, ochrony i promocji języków zagrożonych wymarciem;

Środa, 11 września 2013 r.

33. jest zdania, że programy związane z promowaniem wielojęzyczności mają istotne znaczenie dla strategii dotyczących polityki krajów kandydujących i potencjalnych krajów kandydujących do UE;
34. jest zdania, że wsparcie Komisji dla ożywienia językowego powinno dotyczyć w szczególności inicjatyw w dziedzinie mediów cyfrowych, w tym mediów społecznych, mających na celu wzbudzenie zainteresowania młodszych pokoleń językami europejskimi zagrożonymi wymarciem;
35. uważa, że Komisja powinna zwrócić uwagę na to, że polityka niektórych państw członkowskich i regionów stwarza zagrożenie dla zachowania języków istniejących na ich poszczególnych obszarach, nawet jeżeli języki te nie należą do zagrożonych w kontekście europejskim;
36. podkreśla znaczenie użytecznych stron internetowych informujących o programach UE, które mogą finansować projekty promujące języki zagrożone wymarciem, i wzywa Komisję do ogłoszenia zaproszenia do składania projektów dotyczących uaktualnienia tych stron internetowych poświęconych nowym programom na lata 2014–2020 oraz do szerszego rozpowszechniania informacji związanych z tą tematyką, szczególnie wśród zainteresowanych tematem wspólnot językowych;
37. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.

P7_TA(2013)0351

Uprawnienia Parlamentu w procedurze mianowania przyszłego dyrektora wykonawczego Europejskiej Agencji Środowiska

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2013 r. zawierające zalecenia dla Komisji w sprawie praw przysługujących Parlamentowi w procedurze mianowania przyszłych dyrektorów wykonawczych Europejskiej Agencji Środowiska – zmiana art. 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 401/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie Europejskiej Agencji Środowiska oraz Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska (2013/2089(INL))

(2016/C 093/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 401/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie Europejskiej Agencji Środowiska oraz Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska ⁽¹⁾,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawie agencji zdecentralizowanych,
- uwzględniając wspólne podejście do agencji zdecentralizowanych UE, dołączone do wspólnego oświadczenia z dnia 19 lipca 2012 r.,
- uwzględniając art. 42 i 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0264/2013),

⁽¹⁾ Dz.U. L 126 z 21.5.2009, s. 13.